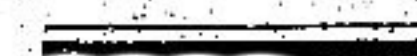

Dr. P. Strods.

NOVENNA

Dīva Svātō Gora gūdam.

Reigā, 1928.

Rom. Kat. Reigas Goreigō Seminara izdavums.

Libellum, cui titulus «Novenna Diva
Svātô Gora gūdam» legi nihilque
contra fidem et mores inveni.

Prof. A. Novickis,
Censor librorum.

Rigae, 30. apr. 1928. a.

Imprimatur.

Datum Rigae, die 30. apr. 1928.

† Josephus Rancāns,
Eppus, Vicarius Generalis.

N° 6371.

Ed. Stukels,
Cancellarius Curiae.

Ivodom.

Jau laiceigajā cylvāka dzeivē škirojam divaida veida dīnas: parostôs vai dorba dīnas un svātku dīnas. Tys pat sokoms ari ticeigajā myusu dzeivē: ari te ir parosôs dīnas, pi kaidom pīskaitamas na tikai dorba dīnas, bet ari porostôs svātdīnes un dažaidas svineigas svātku dīnas, pi kaidom pyrmā kôrtā pīskaitamas dažaidas Jezus Kristus, Jô Môtes, Jumprovas Marijas, dīnas un Dīva Svātô Gora svātki. Un raug, leidzeigi tam, kai uz dažaidim laiceigajim svātkim (vôrda dīnu, dzimšonas dīnu u. t. t.) cylvāki jau ipriķš gatavojās, taipat veļ vairôk jôsagatavoj mums uz ticeibas svātku svinēšonu, jo ticeibas svātkūs pats Dīvs seviškā kôrtā nôk pi mums un skotôs, vai mes asam irūsusi Viņam mōjukli, tys ir myusu sirdi. Un lai mes sovu sirdi Dīvam sagatavotumem, tōpēc Bazneica ir iteikuse deveņas dīnas pyrms dažaidim golvonajim svātkim nūturēt sevišku dīvakolpôšonu, tai saucamu novennu. Novennas dīvakolpôšonas veids jôsoka ir tikpat senējs, cik senēja ir myusu Bazneica, jo mes zynam, ka Apostoli beja pirmi, kas pēc Jezus uz debesim kôpšonas vasalas deveņas dīnas pavadeja kūpejā lyugšonā, lai sevi lobôk sagatavôtu uz apsūleitô Dīva Svātô Gora sajimšonu.

Ivārojūt Dīva Svātô Gora bezgaleigū nūzeimi, kai atseviška cylvāka tai ari vysas

Bazneicas dzeivē, pāvests Leo XIII., 9. majā 1897. g., iteice vysai Katōliskai Bazneicai nūturēt ikgods pyrms Vosoras svātkim Dīva Svātō Gora novennu. Visim ticeigajim, kas šū novennu padīveigi nūturēs, pāvests Leo XIII. pīškeire šaidas atlaidas: a) par ikvinu novennas dīnu 7 godi atlaidu un b) par vysu novennu un Vosoras Svātku nedelā Vysusvātoka Sakramenta pījimšonu pīškeire pynōs atlaidas. Lai šōs atlaidas sajimtu, jōbyun bez nōveiga grāka un jōsalyudz par vysu Katoliskū Bazneicu.

Dōrgī laseitōji, sekōsim myusu Bazneicas svātai dūmai un pyulēsīmēs ikvīns uperēt šū novennu Dīvam Svātam Goram par gūdu. Novennas kōrteiba iteicama šaida: 1) Jōnūlosa dzīsmē „Nōci Gors tō svātuma“! vai „Atej, Svāts Gors, Dīvs Radeitōjs“, 2) jōnūlosa atteiceigas dīnas laseišona, 3) pēc tam liṭanija uz Dīvu Svātū Goru un lyugšonas, kas nōk pēc litanijas.

Tim katōlim, kam nav īspējams ikdīnas apmeklēt bazneicu, iteicams Svāto Gora novennu nūturēt pi krysta, kūpā ar Jumprovas Marijas kolpōšonu, vai pošim sovōs mōjōs.

Reigā, 15. aprilī 1928. g.   Autors.

Nōci, Gors tō svātuma!

1. Nōci, Gors tō svātuma!
Syut nu debess augstuma
Sovas gaismas storu!

2. Nōci, nabadzeigūs Tāvs!
Nōci, siržu gaišums, mīrs!
Dūd mums sovas dōvonās!

3. Nōci, bādu remdeitōjs!
Dvēseļu īprīcynōtōjs,
Soldais atspērdzynōtōjs!

4. Nōci, atvīglynotōjs!
Mīlais dzestrums korstumā,
Iprīcynoj raudušūs!

5. Atej, Gors tō gaišuma!
Izkaisi sirds tymsumu!
Iej myusu dvēselēs!

6. Bez tova paleiga, Dīvs,
Cylvākam nav nikaids mīrs,
Bet gon grāks un raizes.

7. Nūmozgoj, kas aptraipeits,
Palaist tū, kas izkaļtis,
Dzīdinoj sirds vōtis.

8. Cītu prōtu meikstini,
Soltu sirdi sasiļdi,
Pakrytušus pīceli.

9. Dūdi sovīm ticeigim,
Un uz Tevim cerūšim
Bolvas septiņkōrteigas!

10. Vairoj kotru tykumu!
Dūdi nōvi svēteigu!
Dūd myužeigu līgsmeibu!

Vs. Syuti Tovu Goru un tops radeiti,
Rs. Un atjaunōsi zemes vaigu.

Lyugsimēs!

O Vysužēleigais Dīvs, pagrīz sovu žāl-sirdeibas ausi uz myusu lyugšonu un ar Svātō Gora žēlesteibom apgaismoj myusu sirdis, ka mes Tovus Svātus nūslāpumus cīneigi apdū-môtumem un nūpeļneitumem Tevi myužeigi mīlôt. Caur Jezu Christu, myusu Kungu. Amen.

1. novennas dīnā.

Vysusvātōkas Trejadeibas lūma myusu dzeivē.

Dōrgī laseitōji, jau nu pošas bārna kōjas kotram mums ļūti labi zynoma tei myusu ticeibas patīseiba, ka Dīvs ir tikai Vins-vīneigs, bet trejōs Personōs: Dīvs Tāvs, Dīvs Dāls un Dīvs Svātais Gors. Pyrmō Pesrona — Dīvs Tāvs, ir tys bezgaleigi varenais un naizprūtami gudrais vysas pasaules Radeitōjs. Šys vysu myusu Tāvs — Dīvs ir radejis tū nāsaskaitamū zvaigžņu daudzumu, kaida nivīns gudrais sarēkinôt naspēj. Jis ir radejis myusu siļdeitōju — sauleiti, un myusu barōtōju — mōmuleņu zemi.

Dīvs Tāvs ir vysu nesaskaitamū zvaigžņu daudzumu īvedis kusteibā un kotrai nūrōdejis sovu ceļu; Dīvs Tāvs ir licis myusu zemei tecēt apkōrt saulei un kūpā ar pādējū ceļôt vīnmār tikai uz prišku, uz nazynomom mums tōlem; Dīvs Tāvs ir spraudis rubežas azarim, jyurom un okeanim; Dīvs Tāvs ir radejis vysas zōleites, pukes, lelus un mozus kūkus; Dīvs Tāvs ir radejis lelas un mozas zivis, Dīvs Tāvs ir radejis gaisa putnus un sauszemes kukaiņus; Dīvs Tāvs ir radejis engeļus un ļaudis. Vōrdu sokūt, vyss, vyss, kas vīn vērs zemes, debesīs un pa vysu plašū pasauli nu vīnas viņa molas leidz pošai ūtrai ir, ir Dīva Tāva radeits. Nikas, kas vīn vērs zemes, debesīs vai bezgaleigūs bezdibiņūs atsarūn, nav nōcis pats nu sevis, bet gon vyss, vyss ir Dabasu Tāva radejums.

Vyss, vyss ir nōcis nu Jō rūkom lobs; tikai ļaunums nava Viņa rūku dorbs. Šys pādejais ir apzineigi breivprōteiga kautkō loba jaukšona un nycynōšona. Tai tod ļaunums nava kautkō radeišona, bet gon Dīva redejuma apzineiga maitōšona, bojōšona.

Bet Dīvs sova dorba bojōšonas navarēja pamest nastrōpātas. Un raug, šaida Dīva strōpe nōce. Pyrmkōrt ļaunī gori sajēme par sovīm dorbim strōpi — eļni, — ari cylvākam pēc grāka beja jōit ļaunō gora valstī. Tad Dīva Dāls, tys bezgaleigi žālsirdeigais Dīvs, teice sovam Tāvam: Tāvs, ļaun maņ nōkt pi ļaudīm, cīst par viņu grākim, lai Tu varātīm jim atlaist vaiņas un nu ļaunō gora kēdem dareit viņus breivus. Dīvs Tāvs tam ļūti pricōjōs un teice: Labi, muns nūmīlōtais Dāls, es radeišu Tev bezvaineigu, ceistu Mōti, lai ļaunais gors Tev napōrmastu, dūšu tovam vōrdam pīkritējus, bet ari ļaunam goram ļaušu Tevi vysu-vysaiž mūceit, lai napalyktu taida grāka, par kuru Tu vēļ nabyutu cītis. Bet Tu paliksi vysōs cīšsonōs un mūkōs vysod uzticeigs, un tai, pōrvarējis ļaunū goru, dūsi īspēju ikvīnam panōkt sevis pesteišonu. Tavs bezgaleigi svātais asnis, izlītais uz krysta, mozgōs ļaudīm grākus caur tīm Sakramentim, kaidus Tu vērs zemes īstateisi. Un Dīvs Dāls teice Tāvam: Muns lobais Tāvs, es labprōt īšu pi cylvākim, dzeivōšu kai cylvāks, ļaušu sevi krystā pīkaļt, es cīššu, bezgaleigi daudzi cīššu un tai Tovai svātai taisneibai es gondareišu. Es īstōdeišu svātūs Sakramentus, lai caur vinim mozgōtu muns asnis grēcinīkim grākus.

Tod īsasauce Dīvs Svātais Gors: Jyus obi jimsit daleibu pi cylvāka, — Vīns viņu radeidams, bet ūtrys atpesteidams. Vīns Jyus sauksit: maņ pīdar debesis un zeme, vyss dzeivais un nadzeivais ir mumu rūku dorbs, es asmu taisneigs un par lobim dorbim dūmu dabasu valsteibu, bet par ļaunim strōpeju ar eļnes guni. Un ūtrais sauksit: Nōcit pi manis visi, kam dzeives jyugs ir gryuts un es vīglynōšu dzeives nostu! Nōcit un smeļatēs nu manis pesteišonas yudiņus! Raugatēs, es krystā pīkolts mērstu par jums, lai jyusus atpesteitu, — eite pi manis un dzeivojit, jo jyusu Dīvam nav patykas grēcinika nōvē, bet gon eistō vēlēšonōs, lai tys atsagrīztu nu ļaunō un dzeivōtu.

Un tōļōk Dīvs Svātais Gors teice: lai jyusu saucīni ļaužu sirdīs nōktu, es līdōšu vysapkōrt zemes lūdei un aicynōšu vysus tikai uz lobu, svātu, tykumeigū, dailu; es nadūšu nivīnam grēcinīkam mīra, koleidz viņš par grākim nanūžālōs un svātūs Sakramentūs dvēseles sev nanūmozgōs. Es byušu tys, kas vysudziļōkūs sirds nūslāpumūs nōkšu un pēc lobō dorba izsaukšu tur prīcu, bet pēc ļaunō dzemdeišu sirdsapziņas grauzēju — tōrpu. Es byušu tys, kas grēcinīkus sameklēšu un pi Sakramentim pīdabōšu; es byušu tys, kas īgailōšu grybu pasa- ceļt nu grākim un dūšu drūsmi nōkt pi svātim Sakramentim; es byušu tys, kas Sakramentūs nūmozgōtūs uzturēšu lobūs sūlejumūs un aizsorgōšu jūs nu ļauna; es byušu tys, kas vysus ticeigūs apvīnōšu vīnā lēlā bārnu saimē; es byušu tys, kas šymā vyspasaules saimē uzturēšu sadareibas un sovstarpejas mīlesteibas

goru; es byušu tys, kas cylvākus ar sovu Radeitōju, Atpeiteitōju un Dīvu Svātū Goru vīnōšu.

Kū dzērdādams Dīvs Tāvs un Dāls uz Svātū Goru teice: Tu naesi mums svešs, Tu esi myusu pošu Gors; Tu esi tikpat myužeigs, kai mes obi. Ari Tev ir tei pat daļa vysi radeišonā un atpeiteišonā, — mes visi asam vīns. Starpeiba tik tei, ka man, kai Tāvam, pīdar Radeitōja vōrds; man, kai Dālam mērstūšam uz krysta, Pesteitōja vōrds; man kai žēlesteibu daleitōjam, Dīva un tyvōkō mīlesteibas gailyntōjam, pīdar Svātō Gora vōrds. Un tai vīns un tys pat Dīvs ir Trejōs Personōs un kotrai sova daļa myusu dzeives ceļā.

Ak Svātais Gors, pi mums Tu nōc
Un myusus Dīvu mīlēt mōc!
Lai izneikst streidi, nasaskaņas,
Svātais mīrs lai mōjoj saimēs. Amen.

2. novennas dinā.

Dīvs Svātais Gors ticeibā paleigs.

„Kas tic uz Dālu, tam ir myužeigō dzeiveiba; bet kas Dālam natic, tam dzeiveibas naredzēt...”

Jo. 3, 36.

Naatrassim nivīna cylvāka, kas nūpītni padūmōjis, nagrybātu byut tykumeigs. Pat vysulelōkajim ļaundarim, zaglim, slapkovom un laupeitōjim, ir dzeivē tadi breiži, kod vini vālātus byut tykumeigi. Tai tod cylvāka dzeives uzdavums ir dzeivōt tykumeigi.

Ikvīnam tūmār ļūti labi zynoms, cik daudzi daždažaidu gryuteibu rūdās tykumeibas iturēšonā. Vysūpyrms, myusu pošu mīsa, kas nu myusu tāvu tāvim nōkuse, nas ar sevi leidza daždažaidas lobas un ļaunas myusu seņču īražas. Šōs īražas vīnam ir styprōkas, ūtram vōjōkas, kotram tūmār sovas. Lai cylvāks kļyutu tykumeigs, viņam jōpōrvar sovas ļaunōs īražas, vai, cytaidi sokūt, jōsavolda savas mīseigōs kōreibas.

Bet šōs mīseigōs kōreibas savaļdēt nav vīgla līta, — jōsōka atklōti, šei savaldēšona cylvāka vīn spēkim nav panōkama: kas pasaulaus uz sovīm vīn spēkim, bez kaidom šaubom kriss sovu mīseigūs kōreibu vērdzeibā; turpretim tys, kas ticeibā uz Dīvu lyugsīs un svātīm sakramentīm sevi seitynōs, tys pōrvarēs sovas ļaunōs kōreibas, tys vīnmār pasaceļs augšōk un augšōk tykumeibas dzeivē.

Tai tod ticeiba uz Dīvu un sovas ticeibas lykumu pļdeišona ir myusu tykumyskōs dzeives pamats.

Un raug, Dīvs Svātais Gors ir tys, kas nōk pi mums un gaismoj myusu prōtu, lai mes sovas ticeibas patiseibas dziļōk pazeitu un viņom itycatumem; Dīvs Svātais Gors ir tys, kas apgaismōjis myusu prōtu un devis viņam ticeibas spaitu, nōk myusu sirdī un viņā idadz mīleibu uz pazeitom ticeibas patiseibom. Un tai Dīvs Svātais Gors ir prōta un sirds sagatavōtōjs ticeibas lītōs. Ar prōtu mes pazeistam, kas lobs, kas ļauns, kas pareizs, kas maļdeigs, kas doroms, kas nadoroms, ar sirdi turpretīm pareizū un lobū nūmīļojam, bet pret maļdeigū un ļaunū rībamēs un īneistam. Šei myusu sirds ir tys, kas īvad myusus dorbūs, jo tū, kas pateik, vīnmār gribim īmontōt, turpretīm iza-vairojam un rībeiga un napateikama. Šaidā veidā Dīvs Svātais Gors caur myusu sirdi voda myus pa tykumeibas celim.

Un patīši, Dīvs Svātais Gors ir tys, kas myusu prōtam izpaleidz vysōs ticeibas un tykumeibas lītōs; Viņš izpaleidz mums Dīvu pazeit, Viņš izpaleidz mums izprast vīnu Dīvu trejōs Personōs; Dīvs Svātais Gors mums paleidz ticēt Jezum Christum — myusu Pesteitōjam, un vysam tam, kū viņš ir teicis. Raug, kū soka Christus pats: „Un es lyugšu Tāvu, un dūs jums cytū Iprīcynōtōju, lai tys palyktu ar jums uz myužu myužim, patiseibas Goru, kaida pasaulš naspēj uzjimt, jo naredz viņa nedz pazeist viņa. Bet jyus pazeisit viņu, tōpēc ka pi jums viņš paliks un ikš jums viņš mōjōs.“

Jo. 14, 16. 17. „Bet kad Īprīcynōtōjs at-nōks, kuru es jums syuteišu nu Tāva, patiseibas goru, kas nu Tāva izīt, Viņš dūs līceibu par mani“. Jo. 15, 26 . . . „Viņš mōceis jyusus ikvīnai patisei-bai. Viņš maņ sagōdōs slavi, jo nu mūna pajims un pasludynōs jums“. Jo. 16, 13. 14.

Nu šym Christus vōrdim skaidri rayzams, ka Dīvs Svātais Gors ir gaišums un styprynōtōjs ticeibā uz Jezu Christu un vysu viņa mōceibu. Dīvs Svātais Gors paleidz ticēt tom žēlestei-bom, kaidas Sakramenti, lyugšonas un svātō Mise dūd. Tōpēc drūši varim teikt, ka Dīvs Svātais Gors, aīcynōdams myusus ticeibā uz Jezu Christu, dūd mums tykumeibas pamatu un spāku šamā dzeivē un sagatavoj mums myužīgōs prīcas mōjūkļus, kas skaidri radzams nu Christus vōrdim:

„Kas tic uz Dālu, tam ir myužīgō dzeiveiba, bet kas Dālam natic, tam dzeiveibas naredzēt“. Jo. 3,36.

Tōpēc, dōrgī laseitōji, lyugsimēs ikdīnas Svātū Goru, lai Dīvs Svātais Gors apgaismoj mums prōtu ticeibas un tykumeibas lītōs, lai idadz sirdīs mīleibu uz vysu, kas svāts un Dīvam pateikams un lai sorgoj myusus nu ikvīna ļauna. Amen.

3. novennas dīnā.

Dīvs Svātais Gors-sorgôtôjs nu ļauna.

„Un es ceļšu inaidu storp
tevi un sīviti un storp
tovu sāklu un viņas sāklu...”

I. Mos. 3, 15.

Ši Dīva vārdi, izteikti uz ļaunū goru čyuskas veidā, patīši ir izapildejuši vysā cylvāku dzeivē. Nu viņas puses ļaunais gors vīnmār pīlītoj vysus spākus, lai myusus īvastu grākā. Par kū Apostols Pīters soka: „Esit nūmūdā un vaktejit: jo jyusu pretinīks, valns, staigoj apkōrt kai ryucūšais ļauva, maklādams kū apreitu: kuram pretojitēs stipri ticeibā”... I. Pet. 5, 8. 9.

Nu ūtras otkon puses Dīvs Svātais Gors nōk pi cylvāka un pōrsorgōdams viņu nu grāka, izpaleidz pōrvarēt ļaunū. Svātais Apostols Pōvuls soka: „Tadei pats Gors dūd līceibu myusu goram, ka mes asam Dīva bārni” (Rom. 8, 16.) „Taipat ari tys Gors nōk paleigā myusu vōjeibā... tys Gors pats myusus aizstōv ar naizrunojamom nūsapyusšonom”. (Rom. 8, 26). Un patīši tai ira: Dīvs Svātais Gors nōk pi mums ikvinā kārdynōjuma breidī un soka mums: tu esi Dīva bārns, tev jōklausa Dīvs un Viņa nūdybynōtō Bazneica, tu nadreiksti krist grākā. Un kū vōjōki mes asam, tū lēlōku paleigu dūd mums Svātais Gors.

Un raug Apostols Jākubs, zynōdams, ka kārdynōšonom myusu dzeivē vīnmār jōbyun, sokaī tai: „Muni brōli, tērit tū par teiru pīriku, kad jyus ikreitat dažaidōs kārdynōšonōs, zynōdami, ka jyusu ticeibas pōrbaudeišona roda pastōveibu. Bet pastōveiba lai ir pīlneigs dorbs. Jac. 1, 2. 3.

Redzim, ka pēc Apostola dūmom, kārdynōšonas taišni napīcišamas, lai pōrbaudeitu myusus ticeibā un tykumeibā. Nav tūmār jodūmoj, itkai pats Dīvs myusus kārdynōtu, — nā, Dīvs myusu nakārdynoj, bet tikai atļauj myusus kārdynot. Ari par šū skaidri soka Apostols Jākubs: „Nivīns, kas top kārdynōts, lai nasoka, ka tys nu Dīva top kārdynōts; jo Dīvs nav ļaunūs kārdynōtōjs un ari pats nivīna nakārdynoj. Bet ikvīns top kārdynōts nu sovas poša kōreibas”... Un „svēteigs ir tys veirs, kas kārdynōšonu panas, tōpēc ka tod, kad byus pōrbaudeits, sajims dzeiveibas krūni, kaidu ir apsūlejis Dīvs tim, kas jū mīļoj”. Jac. 1, 13. 14. 12.

Un patīši, īsaskotūt cylvāka dzeivē, jōsoka, ka viņa ir pastōveigs loba un ļaunō kars. Ļaunais gors uzbrūk mums daždažaidā veidā: gon teiši pats, gon caur pasauli, gon caur myusu pošu ļaunom kōreibom.

Teiši ļaunais gors uzbrūk myusu grybai un valk viņu uz ļaunu. Zynoms, ļaunais gors ir veiklys, un tōpēc vylkdams myusu grybu ļaunā, tū ļaunū dora mums pateikamu. Pīmāram, ļaunais gors, īputej myusūs lepneibas goru. Šys lepneibas gors nasarōda mums nikas ļauns, bet gon pateikams. Un pateicūt šam lepneibas

goram, cylvāks vīnmār kreit dažaidūs cytūs grākūs; pīmāram: ūtra aprunōšonā, ūtra nūsmōdēšonā, ūtram ļauna vēlēšonā, ūtra izsmīšonā, īnaida ceļšonā, cyta tīseibu naīvārōšonā, sovu pīnōkumu napiļdeišonā u. t. t., u. t. t.

Un tai ļaunais gors, kas pyrmais kryta lepneibā un izsaceja Dīvam: es Tev nakolpōšu, tū pašu grib panōkt ari pi mums. Jō merkis ir cyldynōt cylvāku pretim Dīvam un sovam tyvōkajam un īgailōt cylvākūs steigsmi: ka tikai man pošam byutu labi. Un raug, šaidā veidā, ļaunais gors īnas nasaskaņu pošā cylvākā viņa atteiceibōs uz Dīvu un tyvōkū. Pošā cylvākā lepneibas gors īnas tū nasaskaņu, ka cylvāks pōrstōj dzeivōt pēc Dīva prōta un sovas sirdsapziņas. Šaidis cylvāks sovas persoņeigas īgrybas nūstōda vīnmār pyrmā vītā.

Taipat sovōs atteiceibōs uz Dīvu lepneigais palīk taidis, kas grybātu, lai Dīvs pīsamārōtu jam, navys jis Dīvam. Un tai lepneigais sōk kritizeit Dīva bausleibas, sōk viņas nūskaidrōt pa sovam, sōk ceļt ībyldumus, ka viņas asūt nūvecējušas u. t. t. Sovōs lyugšonōs lepneigais naatzeist sevis vaineiga un bīži vīn ir leidzeigs tam farizējam, kas bolsā lyudze, saceidams: pateicu tev, Kungs, ka es naasmu taidis, kaidi ir citi.

Ari sovā sadzeivē ar leidzcylvākim lepneigais palīk napanasams. Viņš grybātu, lai visi cylvāki jū nosōtu uz rūkom, lai visi par viņu tikai labirunōtu un dūmōtu, lai visi viņam byutu vīnmār paklauseigi, lai visi byutu mozōk prōteigi par jū u. t. t. u. t. t. Vōrdu sokūt, lepneigais cylvāks sadzeivē ar citim ir leidzeigs tam osajam dodzam, kas nūmōc vysas apkōrtē-

jōs zōleites un vīns pats grib dzeivōt pōri vysam cytam.

Un raug, Dīvs Svātais Gors, zynōdams labi tū, cik lelā ļaunā īgryuž cylvāku lepneiba, nōk pi cylvāka un klusi viņam sirds dziļumūs soka: muns bārns, tovs ceļš, pa kuru gribi īt, ir ļauns. Sorgīs tu nu ļaunō gora bolsa, met pi molas īdūmeibu, pakōrtoj tu sevi Dīva vaļai, esi sadareigs ar visim, esi kotram labvēleigs, leidzjyuteigs un izpaleidzeigs. Un laimeigs tys, kas laikā atsajēgs, kas paklauseis šam Svātō Gora bolsam un turpmōk sorgōsīs nu lepneibas un īnaida pret Dīvu.

Ūtrais myusu ļaunā vedējs ira myusu pošu mīsa. Viņā volda pyrmdzymtō un cytu grāku sekas, un tōpēc jei ar sovom kōreibom vīnmār aīcynoņ myusus az tū, kas nasaskaņ ar Dīva vaļu. Un jōsoka, ka šōs kōreibas bīži vīn ir tik stypras, ka cylvākam sovi vīn spāki nav pīteikūši viņu pōrvarēšonai. Un Dīvs Svātais Gors, zynōdams myusu vōjumus, steidzās mums paleigā. Viņš pamūdynoņ myusu grybu, lai tei nūstastōtu preteim kōreibom un izpaleidz mums, lai mes napakrystu grākā.

Trešais myusu īnaidņiks ir šei grēceigō pasaule. Kai zynom, cylvāki caur sovim grākim ir klivuši ļauni. Un šī ļaunī cylvāki grib panōkt tū, lai ari visi pōreji byutu taidi pat ļauni. Un tōpēc bīži vīn godōs, ka cylvāki izlītoj vysus pajēmīņus, lai ūtru īgryustu grākā, kai pīmāram: pīrunōšonu uz grāka dareišonu, nu ūtra tykumeibas izazūbōšonu, dažaidu izpaleidzēšonu laiceigōs lītōs, lai taidā kōrtā īpeitu ūtru grākā, un daždažaidus cytus vīļteigus pajēmīņus. Ari šaidā karā napīteik myusu vīn

spāki, bet gon napīcīšams Dīva Svātô Gora paleigs. Un raug, ari šaidūs apstôklūs Svātais Gors sova paleiga mums nanūlīdz, bet gon vīnmār jū deveigi mums dola.

Ka patīši tai ira, tīs ari tev, dôrgū laseitôj, nav sveša lita. Padūmoj vin tu pats, cik daudzi reižu beji kārdynôts uz ļaunu! Bet vai esi drūss, ka sovīm vin spākim byutu pōrvarējis ļaunū?! Nā, ikvīnu reizi Dīvs Svātais Gors ir nōcis tev paleigā un tikai ar Viņa paleigu tu pastyprynôts pōrvarēji grāku. Tōpēc lyugsimēs ikdīnas Svātū Goru, lai Jis pi mums nōk klōtu un vysūs ļaunô gora, pasaula un mīsas kārdynôjumūs izpaleidz mums nakrist grākā.

O Dīvs Svātais Gors, Tu vysi ļauna inaidnīks, pīdūd mums myusu leidzšinejōs vaiņas, sorgoj myus nu jaunim pakrytumim, izpaleidz mums vysūs mīsas, pasaula un ļaunô gora kārdynôjumūs! Amen.

4. novēnnas dīnā.

Dīvs Svātais Gors — paleigs tykumeibā.

„Šai lai speid jyusu gaīsmā ļaužu priškā, ka tī iraudzeitu jyusu lobūs dorbus un slaveitu jyusu Tāvu, kas ir debesīs.“

Mat. 5, 16.

Šymūs vōrdūs myusu Pesteitōjs atgōdinoj visim sovīm pēcnōcējim, ka vinim napīteik tikai sorgōtīs nu ļauna, bet gon jōdora vīnmār lobi dorbi. Šī lobī dorbi byus tys, kas Jezus mōcekļus nūškērs nu pōrejim cylvākim un vysūs izsauks ticeibu uz Dīvu un grybu dzeivōt tykumeigi. Tai tod kristticeigajam napīteik ticeiba vin, bet gon jōdzeivoj pēc sovas ticeibas. Jezus Kristus skaidri soka: „Na ikvīns, kas soka maņ: Kungs, Kungs, inōks dabasu, valsteibā, bet tys, kas piļdeis muna Tāva vaļu“... Mat. 7, 21. Nu šym vōrdim redzim, ka napīteik tikai ticēt vai lyugtīs vin, bet blokum ticeibai jōdora lobi dorbi. Zynoms, ticeiba un lyugšona ari ir lobs dorbs, bet viņš pastōv tikai myusu sirdī, turpretim. Jezus Kristus grib, ka mes ari radzamūs dorbus dareitu vīnmār lobus. Par taidim, kas tikai ticeibā vālātūs panōkt pesteišonu, Apostols Jākubs soka šai: „Muni brōli, kū gon leidzēs tys, jo kas teiktu, šys asam ticeigs, bet dorbu viņam nabyutu? Vai gon varēs ticeiba viņu pesteit? Jo tad brōļs un mōsa byutu pliki un vinim

nabyutu ikdiniškôs pôrtykas un jo kaidis nu jums teiktu vinim: eite ar mîru, syldatēs seitynojites, bet jÿus tim nadûtu tô, kas mîsai napicišams, kû gon tys vyss leidzēs? Tai pat aridzan ticeiba, jo viņai nav dorbu, ir nūmyruse pošā sevī. Škeista un nanūzidzeiga kolpôšona pi Dîva un Tāva ir šei: apmeklēt bôriņus un atraitnes viņu bādôs, un pošam sevi pasorgôt nanūzidzeigu nu šô pasaulā". Jac. 2, 14.—17.; 1, 27.

Nu šym Apostola Jākuba vôrdim skaidri radzams, ka myusu atpesteišonai ticeiba vîn nav pîteikūša, ka kristticeigam jôdora daždažaidi lobi dorbi, kaidus mums Dîvs sovôs desmit bausleibôs ir pîsaceis.

Bet lobūs dorbus dareit ari nav tik vîgla lîta, kai tys vînam — ūtram izalîk. Ari te ir daždažaidas gryuteibas: vînam slynkums, ūtram ļaunais îrodums, trešam ļaunī draugi, caturtajam dzeives panykums, pîktam vînaldzeiba ticeibas un tykumeibas lîtôs u. t. t. Pat taidim cylvākim, kas stypras ticeibas un mîleibas uz Dîvu, nav vîgli vînmār lobūs dorbus dareit. Cik bîži godôs redzēt taidas parôdeibas, kai tys pat cylvāks, kas bazneicā tik korsti lyudzēs, ôrpus viņas bîži vîn ir vôjs, pat lelā mārā grēcinîks. Tys lîcynoj, ka lobū dareit, vysā tykumeigi dzeivôt, nav pavysom vîgla lîta.

Un raug, Dîvs Svātais Gors šū vysu labi zynôdams, nôk mums dzeivē paleigā. Jis uz mūdynoj myusu sirdīs svātôs ilgas pēc vysa, kas vîn lobs, dails, tykumeigs un svāts. Mūdynôdams svātôs ilgas, nôk pi mums ar sovom

želesteibom: prôteigumu, saprasšonu, gudreibu, padūmu, drūsni dîvbejeibu un padîveibu. Par šom Dîva Svātô Gora dôvonom mes zynom nu Izajasa pravīša, kas, raksteidams par Pesteitôju, teice: „Un dusēs vĕrs viņa Kunga Gors, gudreibas un prôteiguma gors, padūma un spāka gors, saprasšonas un dîvbejeibas gors. Un pildeis viņu Kunga baines gors“. Is. 11, 2.

Tai tod vysur, kur vin Svātais Gors dorbojās, nas ar sevi leidza sovas septenas dôvonas vai želesteibas. Pateicūt šom sovom dôvonom Svātais Gors izpaleidz mums dareit lobus dorbus pastôveigi un ar patyku. Un tai: prôteiguma, saprasšonas, gudreibas un padūma dôvonas dorbojās uz myusu prôtu un rôda viņam, kas lobs un ļauns, kas doroms un kas nadoroms, kôpēc tys doroms vai nadoroms u. t. t. Turpretim drūsme, dîvbejeiba un padîveiba dorbojās uz myus grybu un spîž viņu îgribēt tū vysu, kû prôts ir atzinis par pareizu un lobu. Un šaidā veidā, kai redzim, Dîva Svātô Gora dôvonas dorbojās vysā myusu dvēselē: apgaismoj un izkūp myusu prôtu, lai viņš spātu pareizi saprast ticeibas lîtas un pareizi nūvērtēt viņu napicīšameibu un nūzeimi myusu dzeivē. Bet tai kai prôts vîn nav pîteikūšs, lai mes byutu eistyn ticeigi, tôpēc Dîvs Svātais Gors dorbojās uz myusu vaļu, lai myusu vaļai patyktu vysš tys, kû prôts jau atzinis par lobu. Un šaidā veidā Dîvs Svātais Gors dorbôdamis ikš mums vînmār paceļ myusus augšôk un augšôk lobūs dorbu dareišonā. Un tôpēc jôsoka, ka visi tykumi, kaidus vîn mes panôcam,

ir imontôti pasateicût Dīva Svātô Gora leidzdarbeibai un Jô svātom dôvonom.

Tôpēc, dôrgī laseitôji, naaizmērssim mes nivīnā dīnā pīsaukt Dīvu Svātū Goru paleigā. Leidzkū reitā ceļsimēs, pôrmatuši svātô krysta zeimi, grīzsimēs pī Dīva Svātô Gora, lyugdami, lai jis nōk pī mums ar sovom dôvonom, lai dora gaišu myusu prôtu, lai ļaunôs kôreibas un īražas dadznoj nu myusu sirdis ôrā, lai svātas, daiļas īgrybas un jyutas īdadz myusu grybā un sirdī, lai paleidz mums, ka mes vysā šamā dīnā un ari turpmôkā dzeives gaitā vīnmār dareitumem lobus dorbus.

O Svātais Gors, pi mums Tu nōc, un myusu prôtu gaismoj, mōc; myusu sirdis svātlaimeibas baudu aizdedz un vedi myus uz debeseigom tōlem. Amen.

5. novennas dīnā.

Dīvs Svātais Gors — myusu vīnôtôjs ar Dīvu.

„Namīreiga ir myusu sirds, koleidz viņa nadus Kungā.
Sv. Augustins,
Conf. lib. 1, c. 1.

Šī svātô Augustina vōrdi ir ļūti pareizi, jo naatrassim nivīna apzineiga cylvāka, kurā vini napīsapiļdeitu. Jau nu agrôs bērneibas leidz pošai kopa molai ikvīns nu mums slōptiņ slōpst pēc Dīva. Patīši, drūši varim teikt ar kēneņu Dāvidu: „Leidzkai brīdis brāc pēc yudiņš upem, tai muna dvēsele slōpst, ak Dīvs, pēc Tevis. Muna dvēsele slōpst pēc Dīva, pēc tō dzeivô Dīva; kod nōkšu tur un pasarôdeišu Dīva vaiga priķšā“. Ps. 41, 2. 3.

Ka patīši mes visi pēc Dīva slōpstam, tū līcynoņ ikvīnam mums myusu pošu sirds, — tadei nasatopsim mes nivīna taida, kas vīnmār naslōptu pēc laimeibas. I mozs, i lels, i jauns, i vacs, i bogotais, i nabogais, i mōceitais, i namôkuļs, — visi, visi bez kaida izjāmuma slōpst pēc laimeibas. Nalaime tik vīna, ka na visi meklej eistô lobuma un tōpēc dzeivē rūdās daudzi taidu, kas naatrūn sev laimes, naatrūn sev tō, pēc kô tai ilgi sirds jūs slōpa. Un kas ir eistô myusu laime, tū zyna tikai tys, kam stypra ticeiba un Dīva mīlesteiba. Kad cylvāks Dīvam eistyn tie un korsti sovā sirdī Viņu mīļoj, tod pyldūt Dīva vaļu, atrūn

dzeivē eistū laimi. Turpretim daudzi ir taidu, kas bāgdami un eistôs laimes olūta — Dīva, grybātu sev laimi rast. Un šaidi cylvāki, kū tōlōk bāg nu Dīva, tū nalaimeigōki klyust. Par šū ļūti skaisti soka svātais Augustins: „Es, mīlōdams svātlaiimeigū dzeivi, beidūs viņas pošā jōs olūtā, un bāgdams nu viņas prūjom, meklēju es viņas“. Conf. lib. 6. c. 11.

Bet kū tōlōk Augustins nu Dīva bāga, tū nalaimeigōks kliva. Un tikai pēc ilgōkim maļdeišonōs godim Augustins otkon atsagrīze pī Dīva un Viņā atroda sovai sirdei mīru. Tōpēc pōrdzeivōjis vysas ceīņas un naatradis ōrpus Dīva nikur mīra, varēja drūši teikt: „Namīreiga ir myusu sirds, koleidz viņa nadus Kungā“. Raug, tys pat sokoms par ikvīnu, kas ōrpus Dīva laimeibu sev meklej, — vēl taidis nav dzimis, kas bez Dīva laimeigs byutu klivis.

Nu šō radzams, ka Dīva vaļa ir, lai cylvāks nasaškērtu nūst nu sova Radeitōja, bet gon vysā sovā laiceigā un myužeigā dzeivē byutu vīnmār ar Viņu vysucīšōk savīnōts. Un šū myusu vīnōteibu ar Dīvu panōc Dīvs Svātais Gors, kas, kai Bazneicas Tāvi mōca, na tikai dūd mums sovas dōvonas, bet ari pats nōk ikš sovīm goreigajīm bārnīm un viņūs palīk tik ilgi, koleidz caur nōveigu grāku nāpadzanam Jō nu sevis nūst.

Kad kristeibas Sakramentā teikam teiri nu grāka, jau tod Dīvs Svātais Gors nōk ikš mums un vīnojās ar mums. Un tai mes palīkam na tikvīn cylvāki, bet gon cylvāki ar Dīvu apvīnōti. Kad pīnōkam pī prōta godim un ejam

pi īstyprynōšonas Skramenta, Svātais Gors seviškā veidā pastyprnoj ikš mums sovu darbeibu caur sovom septenom dōvonom. Un jōsoka, ka teirā nu grāka dvēselē na tikai Dīvs Svātais Gors vīns pats mōjōj, bet gon caur Viņa darbeibu nōk ikš mums vysas trejs Vysu-svātōkōs Trejadeibas Personas. Par šū skaidri soka Jezus: „Un es lyugšu Tāvu un cytu īprīcynōtōju dūs jums, lai viņš palyktu ar jums uz myužu-myužīm, patīseibas Goru, kura pasaulš naspēj uzjimt, jo viņa naredz nedz pazeist viņu. Bet jyus viņu pazeisit, jo pi jums viņš palīks un ikš jums viņš byus... Kas mani mīlōs, tys piļdeis munu vōrdu, un muns Tāvs mīlōs viņu un mes pi viņa nōksim un nūmetni sev īreikōsim“... (Jo. 14, 16, 17, 23.) Un Apostols Pōvūls kristeigūs sauc par Dīva bazneicu, saceidams: „Vai gon nazynat, ka jyus asat Dīva bazneica un Dīva Gors mōjōj ikš jums... Bet Dīva noms ir svāts, kas asat jyus“. I. Cor. 3, 16, 17.

Nu šym un ļūti daudzajīm citīm Svātu Rokstu vōrdīm skaidri radzams, ka kristticeigais cylvāks, kas sorgojās nu grāka, kas pēc Jezus Kristus mōceibas dzeivoj, ir Dīva Svāta Gora, Dīva Dāla un Dīva Tāva pateikamais mōjūklis. Kaidis gūds un laime mums, kas pošu Dīvu sevī nosōt dreikstīm!

Ak, dōrgū laseitōj, vai gon tu napīlīksi pyuļu, lai tys tovs noms, kurā pašam Dīvam labprōt mōjōt pateik, byutu teirs nu grāka un īrūšts skaistūs tykumūs?

Vai gon tu napīlīksi pyuļu, lai tu pōrvarātu un atteireitu sevī nu ikvīna ļauna īroduma?

Vai gon tu nanoksi pi svātim Sakramentim, lai sevi puškōtu tu tykumim? Vai gon tu nadareisi lobu dorbu, lai byutu Dīvam pateikams? Padūmoj vīn, kaidis gon byutu tu Dīva bārns, jo tu sovam Vysulobōkajam Tāvam nairūštu mōjūkla un viņa pazemeigi nauzjimtu. Tadei, jo tu gaideidams pi sevis svātkūs vīsus atteirej nu nateireibom mōju, puškoj viņu bērzenim vai citim zaļumim; jo pats tu isarūši teirōs jaunōs drēbēs, vai gon tu pažālōsi pyuļu, lai Vysuaugstōkajam tovam Vīsam — Dīvam byutu tovā sirdī teirais, skaistīm dorbim izpuškōtais dzeivūklis!? Rūš ikdīnas sovu sirdi lyugšonā un lobūs dorbūs, esi vīnmār stipri ticeigs Dīvam, pildi Dīva bausleibas, ej bīži tu pi svātim Sakramentim, iksvādīnes apmeklej tu bazneicu, dzeivoj vīnmār tai, kai myusu Katōliskō Bazneica myus mōca, tod vysod byusi vīnōts ar Dīvu svātū Goru, myusu Radeitōju — Dīvu Tāvu un myusu Pesteitōju — Jezu Christu. Amen.

6. novennas dinā.

Dīvs Svātais Gors — myusu Vīnōtōjs ar tyvōkim.

„Jaunu bausleibu jums dūdu, lai jyus sovstarpeji mīlōtumetēs, kai es jyusus nūmīlōjis asu...” Jo 13, 34.

Dōrgī laseitōji, visim mums ļūti labi zynomns, ka kotra kristticeigō pīnōkums ir: „Mīlōt Dīvu nu vysas sirds un tyvōkū leidzyn sev pošam“. Šymōs divejōs bausleibōs ir itvarta vysa Jezus Kristus mōceiba. Un tōpēc jōsoka, ka tikai tys cylvāks ir eistyn kristticeigs, kas vysā sovā dzeivē obejus šūs kristticeibas baušlus pylda. Pats Jezus Kristus soka: „Šamā visi pazeis jyusus, ka jyus asat muni mōcekli, jo jyus vīns ūtru mīlōsit“. Jo. 13, 35. Tai tod tyvōkō mīlōšona ir golvonō kristticeigō cylvāka pazeime. Šū tyvōkō mīlesteibu seviški stipri uzsvēre nūmīlōtais Jezus mōceklis Apostols Jōns. Viņš sovā Evangelijumā un vēstulēs vīnmār atgōdinoj Jezusmīlesteibu; pīmāram: „Dōrgī, mīļosimēs sovstarpeji, jo mīlesteiba ir nu Dīva. Kas namīļoj, tys Dīva napazeist, jo Dīvs ir mīlesteiba. Dīva nikas nikod nav redzējis. Jo sovstarpeji mīļosimēs, Dīvs paliks ikš mums, un viņa mīlesteiba byus ikš mums pilneiga. Dīvs ir mīlesteiba, un kas palik ikš mīlesteibas, tys palik ikš Dīva un Dīvs ikš viņa“. I. Jo. 4, 7. 8. 12. 13.

Kad šys mīlesteibas Apostols Jōns beja jau vysā vacs, viņš naspēja ilgi runôt, un tōpēc sovôs mōceibôs vīnmār atkōrtōja: „Muni bērneni, mīļojit vīns ūtru!“ Un kad ticeigī kaidu reizi jautōja viņam, kōpēc gon jis vīnmār jūs aicynoj uz sovstarpēju mīlesteibu, Apostols Jōns tim atbildēja: „Jo šytū sovā dzeivē izpīldeisit, tad vyss byus padareits.“ Tai tod redzim, ka myusu pīnōkums ir mīļôt sovu tyvōkū.

Bet kū gon tys zeimoj mīļôt sovu tyvōkū? Mīļôt sovu tyvōkū, tys zeimoj viņam vīnmār nūvēlēt tik lobū, leidzjust viņam bādōs, cīsšonōs un nalaimēs, prīcōtīs ar viņu prīceigu un skumt jam skumeigam; mīļôt tyvōkū tys, zeimoj pīdūt viņam vaiņas, pasnigt sovu palīdzēigu rūku vysur, kur vīn bādas, osoras un vōrgi; mīļôt sovu tyvōkū, tys zeimoj narunôt nivīna vōrda, kas tovam tyvōkajam nūlaupeitu gūdu, lobu vōrdu vai maizes gobolu. Par šaidu tyvōkō mīlesteibu skaisti soka svātais Pōvuls: „Jo es runōtu ar cylvāku un engeļu mēlem, un jo maņ nabyutu mīlesteibas, tad es byutu palicis kai skanūšais vars vai zvaneigais zvōrgulis. Un jo maņ byutu pravīteišonas dōvona, un zynōtu vysus nūslāpumus, un vysas zineibas un jo maņ byutu vysa ticeiba, tai ka varātum pat kolnus pōrceļt, un man nabyutu mīlesteibas, tad es nabyutu ni nikas. Un jo es vysu sovu montu padaleitu nabogim ēdīņam, un jo es dūtu sovu mīsu lai toptu sadadzynōts, un maņ nabyutu mīlesteibas, tad tys nikō maņ naleidzātu. Mīlestieba ir

pacīteiga, ir lēnprōteiga; mīlesteiba naskauž, mīlesteiba nasalīleļ, jei naspauš, nav natikleiga, namekleļ sova lobuma, jei naapsakaist, jei nadūmoļ ļauna, jei nasaprīcoļ par nataisneibu, bet jei prīcoļās par patīseibu, jei vysu apklōļ, vysam tic, cerēļ uz vysu, jei panas vysu“. I. Cor. 13. 1.—7.

Cik dziļā un skaista tyvōkō mīlesteibas izpratne? Tōpēc ari nikō breineiga, ka tys pat Apostols Pōvuls cytā vītā soka: „Jyus naasat nivīnam nikō porōdā, kai vīn, ka jyus tys tū mīļotumet... Lykuma piļneiba ir mīlesteiba“. Rom. 13, 8. 10.

Patīši, skaista, visim pījamama un napīcīšama tykumeibas mōceiba! Vīna tikai nalaieme, ka cylvāks pēc sovas daždažaidūs grākūs krīššonas ir zaudējis šū svātū tykumeibas pamatu un ir palicis ōrkōrteigais pats sevis mīļōtōjs. Seviški myusu dīnōs kotrs dūmoļ tikai pats par sevi un nimos par ūtru. Moz tō, myusu dīnōs daudzi taidu, kas uz kotra sūļa ūtram rūk dūbi un dubļūs gryuž. Un tamdēļ ari myusu dzeive ikdīnas palik ļaunōka un ļaunōka. Vyss tys nūteik tōpēc, ka Dīva un tyvōkō mīlesteiba ir pazuduse nu myusu sirdim. Lai mes sovu dzeivi izlobōtumem, mums napīcīšami jōatdzymst ikš Dīva Svātō Gora. „Jo kas natdzims nu yudiņa un Svātō Gora, tys navar iit Dīva valsteibā“, soka Jezus Kristus Nikodemam. Jo. 3, 5.

Taisneiba gon, kristeibas sakramentā mes jau asam atdzymuši nu yudiņa un Svātō Gora, bet, kai radzams, vēļōk caur sovīm grākīm mes asam Svātū Goru zaudējuši, un tōpēc myusu

dorbi nasaskaņ ar Jezus Kristus mōceibu. Bet Dīvs Svātais Gors napōrstojs mums atgōdy-
nōt, saceidams: Dōrgī bārni, metit molā grēceigū
dzeivi, atsagrīzit atkon pi Dīva, metit molā paš-
mīleibu, vēlejit vīns ūtram lobu, izpaleidzit
nalaimēs un bādōs, sorgītēs nu aprunas un ūtra
smōdēšonas, narūcit vīns ūtram dūbes, nalo-
mojit un nalōdit vīns ūtra, nadorit vīns ūtram
zaudējuma, sorgītēs nu īnaida un plēšsonōs,
sorgītēs nu skaudeibas un greizsirdeibas! Dōrgī
laseitōji, — mes visi asam vīna Tāva bārni,
mes visi asam pesteiti ar tū pašu Jezus asni;
mes visi asam mozgōti nu grākim kristeibā un
grākuvaidēšonas sakramentā; mes visi ādam
tū pašu Jezus Mīsu un dzeram Vīna Asni; mes
visi ticim Dīvam, Jezum Christum, Svātam
Goram, Dīva tīsai, dabasim un eļnei, — mes
visi asam aicinōti dzeivōt svātā brōleibā un
draudzeibā. Un tōpēc gatavōdamīs uz Dīva
Svāta Gora svātkim, pasaceļsim mes nu sovīm
ļauņim dorbim, atjaunōsim sovu dzeivi, mīlēsim
mes Dīvu vysā myusu sirdī un ikš Dīva mīļō-
sim mes vysus tyvōkūs kai sovus brōļus un
mōsas!

O Dīvs Svātais Gors, nōc pi mums Tu
klōtu, izdazynojs vysu, kas pi mums ir ļauns,
īdedz myusu sirdīs mīleibu uz lobū, svātū, ty-
kumeigū dzeivi; vodi myus pa eistim dzeives
celim, naļauņ turpmōk krist mums grākā!
Amen.

7. novennas dīnā.

Dīvs Svātais Gors — gimines dzeives pamats.

„Un Dīvs jīm svētēja un
teice: Audzīt un vairoji-
tēs, pōrpilđit zemi un do-
rit viņu sev padūtu...”

I. Mos. 1. 28.

Nu šīm Svātu Rokstu vōrdim skaidri ra-
dzams, ka Dīva vaļa ir, lai cylvāki pīaugtu un
pōrvaldātu zemi. Lai tūmār cylvāku pīaug-
šona nūtyktu kōrteigi, Dīvs dybinoj vysas
ciļvēces dzeives pamatu, tys ir gimini. Giminei,
pēc Dīva prōta, jōpalīk par vysas sabīdriskōs
dzeives pamata akmini, jo tikai pateicūt viņai
var nūtykt pareiza ciļvēces pīaugšona un viņas
audzynōšona. Gimine ciļvēcei ir tys pats, kas
kotra atseviška šyuneņa myusu mīsai. Kai
myusu mīsas veseleiba ir atkareiga nu kotras
dzeivōs šyuneņas veseleibas, taipat ari vysa
sabīdriskō ļaužu dzeive, pīmāram tautas un
vaļsts dzeive, ir pilneigā atkaramēibā nu at-
sevišku gimīņu dzeives. Jo gimines byus vese-
leigas mīseigi un goreigi, tad tikai tautas un
vaļsts dzeive byus laimeiga un labklōjeiga.

Tai tod gimines uzdavums ir ļūti lels.
Lai sovu uzdavumu gimine varātu veikt, napī-
cīšams pōrdabiskais Dīva paleigs. Un šū pōr-
dabiskū paleigu Dīvs mums dūd. Kai redzējom,
Radeitōjs pats svētēja pyrmajim dzymdynōtō-
jim, tys ir, Dīvs pats nūvēlēja viņim vysu lobū
dzeivē. Bet Dīva nūvēlējums nav tys, kas myusu,
— Dīva nūvēlējums ir reizē eistais paleigs. Un

tai jau pirmī dzymdynôtôji ir sajāmuši nu Dīva paleigu vai žēlesteibu, ka vini spātu labi un laimeigi sadzeivôt pošī vīns ar ūtru un taipat laimeigi izaudzynôtu sovus bārnus.

Kad laikam nūtakūt un cylvākim pīaugūt šei svātô Dīva dūma par giminis dzeivi zuda un cylvāki bīži dzeivôja bez nūteiktas laulôtas dzeives, tod nôce Dīva strôpes, kai pīmāram, yudiņš plyudi, Sodomas un Gomoras iznycynôšona, daždažaidas slimeibas un izdzimšona. Lai izglôbt cilvēci nu ļaunā zuduma, Jezus Kristus otkon atjaunôja lauleibas saišku, atjaunôja vinsīveibu un lauleibas našķirameibu leidz pošai kopa molai. Atjaunôjis lauleibas saišku, Jezus Kristus pasapyulēja par tū, lai viņa ticeigajim byutu vīglôk pildeit lelus, gryutus pīnôkumus, kaidus vinim uzlik lauleiba. Un tōpēc Jezus Kristus lauleibu padareja par Sakramentu, caur kuru i pošim laulôtajim i viņu bārnim nôktu Dīva Svāta Gora dōvonas. Un raug, Apostols Pōvuls, runôdams par lauleibu, nūsauc viņu par lelu sakramentu: „Šys sakraments ir lels un es tū soku ikš Kristus un Bazneicas. Tōpēc ari jums ikvīnam jômīļ sova sīva taipat, kai pošam sevi, un sīva lai baidās veira“. Eph. 5, 32. 33. Tai tod Katôļu Bazneicas lauleiba ir lels sakraments, un tōpēc kotôlim jōsalauloj tikai sovā Bazneicā, jo cyts nikas naspēj sakramentu daleit, kai vīneigi Jezus Kristus Bazneica. Un tōpēc, katôli, sorgitēs nu, tai saucamom, civiļlauleibom, jo viņas nav nikajds sakraments un nikas par sakramentu naatzeist. Dôrgī katôli, sorgitēs nu vysa, kô Bazneica mums naļauņ; pīmyņūt tūs Apostola

Pōvula vōrdus: „Naļauņit svis maldynôt, — Dīvs nav pīzūbojams! Tai tod, kū cylvāks pasēs, tū ari pļaus“. Gal. 6, 7. 8. „Naļauņit sevis pīkrôpt: ni palaidni, ni elku gūdynôtôji, ni lauleibu lauzēji, ni kôreigi... ni zagli, ni plēsēji, ni dzārôji, ni saimôtôji, ni laupeitôji Dīva vaļsteibas naīmontôs“. I. Cor. 6, 9. 10. Tai tad pīminēsīm labi tū, ka Dīvs navar byut pīzūbôts, un ka tōpēc ari visim Dīva saimôtôjim, lai ari kas vini bejuši, naizbēgt tās nos Dīva strôpes. Bet mes nagribim byut ~~strôpēt~~, tamdēļ dzeivôsīm pēc sovas Jezus Kristus ~~ka~~ tōliskôs Bazneicas mōceibas, seviški ~~sorgosimēs~~ nu visim tīm jaunumim, kas runoj mūs ~~īca~~ bai pretim. Turēsīmēs pī pareizas ~~gimines~~ dzeives izpratnes, un ryupēsīmēs pa ~~tū~~, lai vysā myusu gimineš dzeivē, tys ir: i ļaunotu draugu sadzeivē, i viņu sadzeivē ar bārnim, i bārnū sadzeivē ar dzymdynôtôjim, i bārnū sadzeivē vīnam ar ūtru, vīnmār valdātu Jezus Kristus mīlesteibas un draudzeibas gors. Ari te Apostols Pōvuls dūd mums skaistu pamōceibu: „Jyus, Tāvi, nakaitynoјit sovu bārnū, bet audzynoјit viņus pōrmōceidami un lobōdami ikš Kunga“. Eph. 6, 4. Nu šīm Apostola vōrdim skaidri radzams, ka bārnī jōaudzynoj draudzeibā un mīlesteibā, ka nandreikst nikod bez vaiņas bārņa strôpēt vai viņa kautkai cytadi kaitynôt. Bārnām vīnmār jōpasoka, kas lobs, kas ļauns, kas daroms, kas nadaroms un ar mīlesteibas pilnim vōrdim jōpôsorgoj bārnus nu ļauna. Un tikai tod, kod bārņs loba vōrda nagrib klauseit, jōsōk viņu strôpēt. Bet ari strôpejūt viņu, jōstrôpej jū drau-

dzeigi, lai bērns radzātu, ka patīši tāvs vai môte strôpej jū na tōpēc, ka vini byutu dusmeigi, bet gon tōpēc, ka viņš pats ir peļņejis strôpi. Un pēc strôpes tyuliņ jôbyun ar bērnu lobam un pa lobam jôrunoj uz viņu, ka vairôk tai nada-reitu.

Ari bērnim Apostols Pôvuls dūd pamôceibu: „Jyus, bērneni, esit paklauseigi sovim dzymdynôtôjim ikš Kunga, jo tys ir taisneiga līta“. Eph. 6, 1. Tai tad bērnim vīnmār jôklausa un jômīļ sovi dzymdynôtôji, jo tāvs un môte ījam poša Dīva vītu. Tāvs un môte dūd mums dzeiveibu un ryupejās par myusu audzynôšonu, tōpēc vinim pīdar paklauseiba, cīns un mīlesteiba.

Un tai redzim, ka kristticeigā giminē vysur jôvolda eistai, svātai draudzeibai un mīlesteibai. Bet svātô draudzeiba un mīlesteiba tikai tod byus myusu giminē, kod Dīvs Svātais Gors viņā dzeivôs. Un tōpēc visim gimines lūceklim: i tāvam, i môtei, i bērnim, i visim pôrejim, kas pi saimes pīdar, visim jôlyudz Dīvs Svātais Gors, lai Viņš nôktu un vysu jūs dzeivi vadeitu.

Dôrgū laseitôj, ari tu esi vīns nu gimines lūceklim; ari nu tevis ir ļūti lelā mārā atkareigs, vai svātais mīrs vai ļaunais īnāids, tōpēc ik-reits, pômetis svāta krysta zeimi, lyudzīs sirsneigi uz Dīvu Svātū Goru, lai Jis tev paleidz draudzeigi un mīleigi sadzeivôt ar visim citim gimines lūceklim un pôrejim cylvākim. Amen.

8. novennas dīnā.

Dīvs Svātais Gors un vaļsts dzeive.

Vysa pasaļa Radeitôjs — Dīvs jau bez-galeigi seņ pyrms dabasu un zemes radeišonās ļūti labi īpriķszynôja vysu, kū Viņš radeis un kai radeitū pasauli ikôrtôs. Storp apbreinojami lelū zvaigžņu daudzumu, kaidas Dīvs redzēja ekzistējamas nōkūtnē, Dīvs redzēja myusejū zemi. Zemi Dīvam labpatyka dareit dzeivu ar daždažaidim augim, zivim, putnim, zvērim un lūpim. Pôri par vysu augu un dzeivnīku vaļsti Dīvam labpatyka radeit vērs zemes cylvāku, un vysu nadzeivū un dzeivū pasauli at-dūt cylvāka lītôšonā. Un Dīvs redzēja, ka cylvākim dzeivojūt izbôrsteitim, nabyus īspē-jams pôrvaldēt zemi un izsmelt viņas bagatei-bas; Dīvs redzēja, ka apvīnôtim spēkim cylvākim byus daudzi vīglôk panôkt labklôjeibu, kai dzeivojūt kotram atseviški. Un tōpēc Dīva vaļa beja, lai cylvāki vīnôtūs giminēs, gimines lai apsavīnôtu draudzēs vai pogostūs un pādeji lai radeitu vaļsts dzeivi. Un Dīva vysuvareiba radeja un ikôrtôja vysu tai, kai tys Dīva prôtā beja pretmyužeigi paradzāts. Un tai Dīvs pa-nôce tū, ka cylvāki vīnôjôs giminēs un vēļôk dybynôja vaļstis. Un tai pasateicūt Dīva gry-bai rodôs pi cylvākim vaļsts dzeive.

Myusu Pesteitôjs Jezus Kristus ari pasty-prynôja vaļsts dzeives napīcīšameibu, jo i pats moksôja nūdūkļus un ari citim pīsaceja viņus moksôt, saceidams: „Kas ir keizara, tū at-

dūdit keizaram, bet kas Dīva, tū Dīvam". Mt. 22, 21. Un tai Jezus Kristus pastyprnōja valsts ikōrtas napicīšameibu. Un lai gon Jezus pats dybynōja savu valsteibu — Bazneicu, tūmār pamete breiveibu ari laiceigajom valstim. Zynom, ka Jezus Kristus teice: „Muna valsts nav nu šō pasaule“, tys zeimoj, ka blokum Jezus Bazneicai var pastōvēt taidas valsts, kuru mērkis ir laiceigō cylvāku labklōjeiba. Ari Apostols Pōvuls sovā vēstulē uz Romīšim, 13. nūdaļā, skaidri atzeist laiceigō valsts napicīšameibu. Tai tod mums — katōlim nav jōnūlidz valsts dzeive, bet gon jōsapyulej viņā jimt dzeivu daleibu.

Lai tūmār valsts dzeive ritātu pareizi, napīteik cylvāku vīn spēki, — ari te Dīva Svātō Gora paleigs veļ vairōk napicīšams, kai atseviškas gimines dzeivē. Un tai Dīva Svātō Gora paleigs vysupyrms napicīšams valsts valdeitōjim, jo nu viņu valdeišonas ļūti atkareiga vysa valsts labklōjeiba. Nav tik daudz nu svora, kas valdēs valsti: vai vīna persona, vai desmit, vai symts, bet ir nu svora, kai valdēs. Var jau gadeitīs, ka kotra valdeišonas forma var byut i loba, i ļauna, — vyss atkareigs nu tō, cik prōteigi un tykumeigi byus poši valdātōji. Bet lai valdātōji byutu eistyn tykumeigi, vinim napicīšams Dīva Svāta Gora paleigs.

Taipat, klōt pi laiceigōs labklōjeibas, valdātōjam jōsaryupej ari par goreigū idzeivōtōju labklōjeibu. Bet goreigū cylvāku labklōjeibu ir iespējams panōkt tikai strōdōjūt kūpā ar Chrisus Bazneicu. Un tōpēc ari te napicīšams Dīva Svātō Gora paleigs, lai valsts valdātōji strōdōtu saskaņā ar Bazneicu.

Tōļōk, kotrā valstī ir vairōkas idzeivōtōju škiras: zemkūpi, amatnīki, fabrikas strōdnīki, tērgōni un dažaidi īredni. Kotra nu šom škirom pyrmā kōrtā dūmoj par sovom interesem: zemnīks grybātu dōrdžōk pōrdūt sovas zemes augļus, bet lēšōk nūpēkt daždažaidas dzeivei napicīšamas lītas, fabrikas strōdnīks otkon grybātu sajimt lelōku olgu un lēšōk ipēkt maizi un cytas ādamvīlas; tērgōnis turpretim grybātu, lai visi pi jō pēktu un dūtu jam lobu inōkumu u. t. t. Bet valstei jōsarauga par tū, lai visi dorba veidi tyktu pareizi un taisneigi atolgōti, lai kotrs par pastrōdōtu dorbu sajimtu tū, kū viņš ir peļnejis. Un šys taisneibas jautōjums ir vysugryutōkais valsts dzeivē, viņš nikaidā ziņā nav izraisams cylvāku vīn spēkim, te napicīšama Dīva Svātō Gora leidzdarbeiba.

Tōļōk, bīzi vīn godōs, ka vīnā valstī dzeivoj vairōku tauteibu piļsōni un kotrā tauteiba grybātu panōkt zynomas priksrūceibas vai lobumus. Ari te valstei ļūti lelas gryuteibas atdūt kotrai tauteibai tū, kas viņai taisneigi pīdar. Tōpēc ari šō jautōjuma bez Dīva Svātō Gora leidzdarbeibas nav iespējams pareizi izskērt.

Tōļōk, valsts pīnōkums ir audzynōt jaunu paaudzi. Bet vai valsts spēš izaudzynōt eistyn tykumeigus un lobus cylvākus bez ticeibas, bez Dīva Svātō Gora? Nā, bez ticeibas nav iespējams izaudzynōt tautu tykumeigu, un tōpēc ari tautas audzynōšonas lītā Dīva Svātō Gora leidzdarbeiba napicīšama.

Tagad jimsim Saeimas un pašvaldeibu vēlēšonas. Sokit, vai ir iespējams cylvākam

pošam nūteikt, kura nu vysom partijom ir tei lobôkô. Vai gon nav mums zynoms, kai kotra partija par sevi agitej, slavej sevi un vysus pôrejūs nūmātoj ar dublim. Kotrs, i runā i rokstūs sūlej zalta kolnus, sūlej izdareit pat vairôk, kai īdzeivôtôji vālātūs. Vôrdu sokūt, nūteik veikla ļaužu bolsu zvejôšona. Un tam bolsôtôjam vyss palik tymss, nazyna, par kuru bolsôt un par kuru nē. Ari te jôsoka, Dīva Svātô Gora paleigs napīcīšams. Jo gribi zynôt, par kū bolsôt, nasaklāus tik daudzi agitaciju, bet jautoj pats sovas sirds apziņas. Un sirds apziņa tev pateiks, kuram vari tu uzticēt sovu liktini un kuram navari.

Tai tod redzim, dôrgī laseitôji, ka Dīva Svātô Gora darbeiba vaļsts dzeivē vysā napīcīšama. Un jo pi mums vaļsts dzeivē rūdās lelas gryuteibas, tod tam golvonais īmeslis ir tys, ka mes bez Dīva Svātô Gora leidzdarbeibas gribim vaļsti vadeit. Un kū tōļôk mes nu Dīva Svātô Gora bāgam, tū nalaimeigôka palik myusu vaļsts dzeive. Daždažaidi nūzīgumi plūsôs, pašnôveibas pīaug kotru dīnu, škiru naidis arvīnu palik borgôks, vôrdu sokūt, tryukst Svātô Gora vysā vaļsts dzeivē. Un tōpēc mums, katêlim, jôlyudz Dīvs Svātais Gors vysupyrms myusu pošu dzeivē. Kad myusu pošu dzeive byus Dīva Svātô Gora apgarôta, tad mes dūsim lobu pīmāru citim un tai nessim svēteibu vaļsts dzeivē.

Dôrgī Katôli, byusim vysôs vaļsts dareišonôs lobi un apzineigi katôli, tad Dīva Svātô Gora žēlesteiba vysod nôks mums leidza paleigā. Amen.

9. novennas dīnā.

Dīvs Svātais Gors Bazneicas dzeivē.

Dôrgī laseitôji, jau īprīkšējôs laseišonôs redzējom, ka Dīvam ir labpaticis vīnôt cylvākus giminēs un vaļstīs, un tōpēc cik seneja ir ciļvēce, tikpat seneja ir gimine un ari vaļsts. Bet cylvāku apvīnôšona giminēs un vaļstīs vēl nabeja pādejais Dīva prôta mērkis, — myusu Radeitôjam ir labpaticis apvīnôt sovus bārnus vēl plašôkā cylvāku savīneibā: taidā savīneibā, kurā itylptu vysas vaļstīs, vysas tautas, vysas cylvāku škiras, naizslādzūt ni kēneņa, ni prezidenta, ni ministra, ni profesora, ni bogotnīka, ni naboga, ni mōceita, ni namôkuļa, ni dorba devēja, ni strôdnīka, ni kunga, ni kolpa. Vôrdu sokūt, Dīvam labpatyka, lai vysas tautas un vysas vaļstīs apsavīnôtu vinā vyspasaules Dīva bārnu saimē. Šū sovu mērki Dīvs panôce. Jis syuteja uz zemi sovu Dālu, myusu Pesteitôju Jezu Christu, Kurs, piļdeidams Dabasu Tāva vaļu, nūdybynôja sovu vyspasaules vaļsti, tys ir Bazneicu. Šei jaunnūdybynôtô Jezus vaļsts nu isôkuma beja ļūti mozeņa, apmāram 120 cylvāku, bet Jezus nasabeida saukt viņu par vaļsti, jo labi zynôja, ka nu šôs mozôs mōcekļu saujeņas izaugs ļūti lela vaļsts, ka nôks reizi breidis, kod byus tikai vīns vīneigais gonomais pulks, tys ir Christus Bazneica, un viņa vīneigais Goneitôjs, pats Jezus Kristus caur sovu radzamū Vītnīku vērs zemes.

Un Jezus Kristus labi zynôdams, ka Viņa Bazneica vīnmār pīaugš lelôka un lelôka, jau aizlāiks nūteice sovas vaļsts — Bazneicas ikôrtu. Jezus vaļsts ikôrtā ir šaida: vysaugstôkô vara Jezus Bazneicā pīdar pošam Jezum Christum un Viņa Vītnīkam Apostolam Pīteram un jô pēcnôcējam Romas Tāvam. Apostolam Pīteram un jô pēcnôcējim paleigā teik dūti apostoli un viņu pēcnôcēji veiskupi. Apostolim un viņu pēcnôcējim veiskupim paleigā teik dūti mōcekli un viņu pēcnôcēji bazneickungi. Tai tod Jezus Kristus, pāvests, veiskupi un bazneickungi ir Christus Bazneicas ganeitôji — vaļdeitôji, turpretim pôrejī ticeigī ir tys gonomais pulks. Pāvestam, veiskupim un bazneickungim ir uzlykts trejais pīnôkums: ticegūs mōceit, daleit viņim svātus Sakramentus un cytas Dīva žēlesteibas, ganeit un vaļdēt sovas ticeigūs; turpretim ticeigūs pīnôkums ir: ticēt vysam tam, kū pāvests, veiskupi un bazneickungi mōca, it pi svātim Sakramentim un dzeivôt tai, kai Christus Bazneica tū sludynoj. Storp visim ticeigajim jôvolda svātajam mīram, draudzeibai un brôleibai. Par šū skaisti soka Apostols Pôvuls: „Leidz kai mīsa ir vīna un jai daudzi lūcekļi, bet visi mīsas lūcekli lai gon ir daudzeji, tūmār ir vīna mīsa, taipat ari Christus. Jo mes tadei visi asam kristeiti vīnā Gorā, lai byutumem vīna mīsa... un visi mes asam dzirdeiti vīnā Gorā. Jyus tadei asat Christus mīsa un lūcekli ikvīns pēc sovas kôrtas“. I. Cor. 12, 12. 13. 27.

Šymūs vōrdūs apostols Pôvuls, kai redzim, grib visim Christus Bazneicas lūceklim at-

gôdynôt tū patīseibu, ka visi ticeigī sastôda vīnu lelu kūpumu, kurā jôvolda Christus goram. Tai tod ticeigī sastôda Jezus mīsu, kurā dorbojās Jezus dīveiba. Un leidzeigi tam, kai vīnā mīsā visi lūcekli nav vīnāidi, taipat ari Christus Bazneicā nav visim lūceklim vīnāidas tīseibas un pīnôkumi. Bet, lai gon Bazneicā ir ganeitôji un gonomais pulks, tūmār visim jôdzeivoj vīnā svātā draudzeibā, leidzeigi tam, kai mīsā visi lūcekli dzeivoj brôleibā un draudzeibā. Tai tod Bazneicas ganeitôjim jôgona, ticeigajim jôklausa, bet visim kūpā jôdzeivoj svātā Jezus Kristus draudzeibā.

Nu šom eisom pīzeimem redzim, ka Christus Bazneicas mērkis ir augstôks par vīnkôršôs vai laiceigôs vaļsts mērki, — Bazneicas mērkis ir: mozgôt cylvākus nu natykumim, teirus dareit svātus, nūsamaļdejušus grīzt uz loba ceļa, dzīdēt cylvākim sīrdssôpes, plēseigūs par rōmim dareit, iznycynôt tautu, vaļšku un škiru naidu, idvēst ticeibu uz Dīvu, Jezu Christu, Svātū Goru, Dīva tīsu un myužeigū dzeivēšonu. Vōrdu sokūt, Bazneicas uzdavums ir nu cylvāku bārnim radeit Dīva bārnus.

Bet šys uzdavums ir ļūti gryuts, te drūši var teikt, ka bez Dīva Svātô Gora leidzdarbeibas nikaidā ziņā nav panôcams. Tōpēc Apostols Pôvuls soka: „Un nivīns naspēj izsaceit, Kungs Jezus, kai vīn ikš Svātô Gora“. I. Cor. 12, 3. Jo tad Jezus vōrdam nav iespējams iticēt bez Dīva Svātô Gora, kas nu tikkū mynātim Apostola vōrdim skaidri radzams, tad tū vairôk dzeivôt pēc Jezus Kristus mōceibas un palikt par eistyn lobu Dīva bārnū nikaidā ziņā nav iespējams bez Svātô Gora leidz-

darbeibas. Un tōpēc Jezus Kristus pats lyudze Dabasu Tāvu, ka Viņš syuteitu uz ticeigajim Svātū Goru. Kristus Kungs soka: „Un es lyugšu Tāvu, un dūs jums cytu Īprīcy-nôtōju, lai Tys palyktu ar jums uz myžu myžim, patiseibas Goru, kaida pasaulš naspēj uzjimt, jo naredz viņa nedz pazeist viņa. Bet jyus pazeisit viņu, tōpēc ka pi jums viņš paliks un ikš jums viņš mōjōs“. Jo. 14, 16. 17. Un sovu sūlejumu Kristus Kungs izpildeja; Viņš lyudze Tāvu un Dabasu Tāvs dasmytā dīnā pēc Jezus uz debesim kōpšonas atsyuteja Dīvu Svātū Goru. Un tagad Dīvs Svātais Gors palyka Bazneicā un mōjōs viņā uz visim laikim.

Un Bazneica, īvārōdama Dīva Svātō Gora napīcīšameibu, vīnmār pīsauc Viņa paleigu. Un tai: leidzkū mozais dzymst un teik atnasts pi kristeibas sakramenta, Bazneica krysta viņu Dīva Tāva, Dāla un Svātō Gora vōrdā; kad bārns paaug, otkon Bazneica īstyprnoj jū ticeibā, dūdama viņam septenas Svātō Gora dōvonas; kad divi dzeives draugi nōk pi oltora, lai vīns ūtram zvārātu myžēigū mīlesteibu, uzticeibu un paleidzeibu dzeivē, otkon Bazneica lyudzās paleidzeibu dzeivē, otkon Bazneica lyudzās uz Dīvu Svātū Goru; kad īsvētajamais par bazneickungu nōk pi oltora, otkon Bazneica lyudzās uz Dīvu Svātū Goru; kad sōcam kaidu īvārojāmōku dorbu vai mainam sovas dzeives kōrtu, vīnmār Bazneica lyudzās uz Dīvu Svātū Goru; kad dīnu sōcam un nakts mīrā ejam, otkon Bazneica mums līk lyugtīs uz Dīvu Svātū Goru; cik reizes dīnā! Svātō Krysta zeimi līkam, tik reizes lyudzamēs uz Dīvu

Svātū Goru. Vōrdū sokūt, Bazneica ir nūmīlotō Dīva Svātō Gora bryute, kura vīnmār ilgojās pēc Svātō Gora un vīnmār lyudz Jū vysōs vajadzeibōs paleigā.

Ari mēs, dōrgī laseitōji, naaizmērssim Dīva Svātō Gora, bet gon vysā sovā dzeivē korsti Viņu mīlōsim un gūdynōsim. Ikdīnas atvāruši reitā acis, sauksim Dīvu Svātū Goru paleigā, ikdīnas īdami uz dorbu, sauksim Dīvu Svātū Goru paleigā un vokorā, kad dūsimēs nakts mīrā, pateiksim par vysom dōvonom, kaidas šamā dīnā sajēmēm.

Kad dzeivē kaidas gryuteibas mums rasis, kad ļaunais gors mums uzbruks, kad ticeibā vai tykumeibā kārdynōti byusim, — vysod, vysod grīzsīmēs pi Dīva Svātō Gora ar sirsneigu lyugšonu: Nōc pi mums Tu Svātais Gors, gaismoj myusu vōjū prōtu, dori svātu myusu sirdi, naļauņ krist mums ļaunā, — vīnmār turi myus pi sevis klōtu! Amen.

Litanija

Dīva Svātô Gora gūdam.

Kyrie, eleison! Christe, eleison! Kyrie, eleison!
 Christus, klausī myus! Christus, izklausī myus!
 Dīvs Tāvs nu dabasim,
 Dīvs Dāls, pasaules Pesteitôjs,
 Dīvs Svātais Gors,
 Svātô Trejadeiba, vīns vīneigais Dīvs,
 Dīvs Svātais Gors, nu Tāva un Dāla
 pagôjējs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu pravīšu gaismôtôjs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu gudreibas un prôta
 devējs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu padūma un drūsmes
 devējs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu padīveibas un sa-
 pratnes devējs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu Dīva-baimes
 idvēsējs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu žēlesteibu daleitôjs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu svātuma olūts,
 Dīvs Svātais Gors, Tu ticeibas, mīra un
 mīleibas styprynôtôjs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu žālsirdeibas mūdy-
 nôtôjs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu žāluma par grākim
 mūdynôtôjs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu myusu vīnôtôjs
 ar Dīvu,
 Dīvs Svātais Gors, Tu myusu siržu dai-
 lôtôjs,
 Dīvs Svātais Gors, Tu myusu dūmu
 zynôtôjs,

Apsažāloj par mums!

Esi Tu mums žēleigs! Atlaid mums, o Kungs!
 Esi Tu mums žēleigs! Izklausī myus, o Kungs!
 Nu ikvīna ļauna,
 Nu ikvīna grāka,
 Nu kārdynôjumim un ļaunô gora spūstim,
 Nu pretôšonôs atzeitom patīseibom,
 Nu Dīva žēlesteību skausšonas tyvôkajam,
 Nu aizacērsšonas ļaunā,
 Nu ikvīnas dvēseles un mīsas naškeistei-
 bas,
 Nu dusmes, īnaida un nasadareibas gora,
 Nu kecereibom un vysaidim moldim
 ticeibā,
 Nu ļaunô gora,
 Caur Tovu myužeigu paīšonu un Tāva
 un Dāla,
 Caur Tovu atnôkšonu vērs Jezus bolūža
 veidā,
 Caur Tovu atnôkšonu Jezus pōrsameišo-
 nas breidī,
 Caur Tovu atnôkšonu vērs Apostolim
 Vosoras Svātkūs,
 Tovas tīsas dīnā,
 Mes grēcinīki Tevi lyudzam, izklausī myus,
 o Kungs!
 Ka Tev labpatyktu atlaist mums grākus, Tevi
 lyudzam izklausī myus, o Kungs!
 Ka Tu mums ticeibā, cereibā un mīleibā uz-
 ticeibu dūt vālātumīs, Tevi lyudzam iz-
 klausī myus, o Kungs!
 O Dīva Jārs, kas Tu deļdej pasaulā grākus,
 atlaid mums, o Kungs!
 O Dīva Jārs, kas Tu deļdej pasaulā grākus,
 izklausī myus, o Kungs!

Izpestej myus, o Kungs!

O Dīva Jārs, kas Tu deļdej pasaūļa grākus,
apsažāloj par mums!
Kyrie, eleison! Christe, eleison! Kyrie, eleison!

Tāvs myusu, Esi sveicynôta, Gūds Dīvam...
Vs. O Dīvs, dori manī teiru sirdi!
Rs. Un patiseibas goru atjaunoj manī!
Vs. Kungs, izklausī munu lyugšonu!
Rs. Un muna saukšona lai īt pi Tevis!

Lyugsimēs!

Dīvs, kas Tu ticeigūs sirdis caur Svāto Gora apgaismōšonu esi mōcejis, dūd mums tajā pošā Gorā pareizi saprast tū, kas patīss, un līgsmôtīs nu Viņa īprīcynōšonas. Caur Jezu Christu, myusu Kungu. Amen.

Lyugšona par Bazneicu.

O Dīvs Svātais Gors, mes Tevi pazemeigi lyudzam, steidzīs Katōliskai Bazneicai paleigā vysūs inaidnīka uzbrukumūs; ar Tovu spēku nu augstīnes styprnoj sovū Bazneicu un ar Tovu mīleibu un žēlesteibu atjaunojto vūs kolpūs goru, kurus Tu pats ar svātim elejim svai-dejis esi, lai vini Tevī slaveitu Tāvu un Jō Vīnpīdzymušū Dālu, Jezu Christu, myusu Kungu. Amen.

Lyugšona par styprynōšonu ticeibā.

Dīvs, kas Tu Apostolus gasmōji ar Svātū Goru, pasaver žēleigi uz Tovu ļaužu lyugšonom un styprnoj myus ar sovom žēlesteibom, ka mes stipri ticeibā un augsti tykumeibā vysod labprôt kolpôtumem Dīvam. Caur tū pošu Jezu Christu, myusu Kungu. Amen.

Satura rōdeitōjs.

	Loppuse:
1. Ivodam	3
2. Nōci, Gors tō svātuma!	5
3. Pirmā novennas dinā: Vysusvātōkas Trejadeibas lūma myusu dzeivē	7
4. Ūtrā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors ticeibā paleigs	11
5. Trešā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors-sorgōtōjs nu ļauna	14
6. Catūrtā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors — paleigs tykumeibā	19
7. Piktā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors — myusu vīnōtōjs ar Dīvu	23
8. Sastā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors — myusu Vīnōtōjs ar tyvōkim	27
9. Septeitā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors — gimines dzeives pamats	31
10. Ostoitā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors un valsts dzeive	35
11. Deveitā novennas dinā: Dīvs Svātais Gors Bazneicas dzeivē	39
12. Litanija Dīva Svātō Gora gūdam	44